

rørte, naar de Mænd, som Hans Majestæt har kaldet til at sidde i sit Raad, skulde vise en „tvethdig“ Opførsel; de vilde beklage det, men den ærede Rigsdagsmand glæder sig derover — det fornøjer ham. Det er Noget, der vil tiltale ham, ret kommer ud af hans Hjerte, naar han kan slynge saadanne Besskyldninger, ud og de kunne vinde Indgang. Den ærede Rigsdagsmand skulde see at bringe det saavidt, at han med et oprigtigt Sind vilde beklage, om han nogensinde med Rette skulde komme til at stemme for noget Saadant, som det han her har foreslaaet, — først da vil han være paa det rette Standpunkt. Saalænge derimod den ærede Rigsdagsmand er paa det Standpunkt, at det fornøjer ham, om en saadan Sigtesse virkelig kunde gjøres mod dem, der sidde i Hs. Majestæts Raad, saalænge er han ikke paa det rette Standpunkt, saalænge mangler der ham overordentlig meget i at fortjene at indtage en politisk Leders Stilling; han er saa langt derfra, at han kun tjener den blinde Partilidenskab og de blinde Ridenstaber overhovedet; overordentlig langt er han fra at burde staae som en politisk Leder. (Hør, Hør!). Ja hør, thi sandt sagt.

Jeg har gjentagne Gange søgt at gøre Ministeriets Stilling i denne Sag klar, jeg har troet, at jeg har gjort det saa simpelt og tydeligt, at kun den, som er stærkt ontaaget af Ridenstaberne, ikke kunde forstaae mig, men jeg indrømmer, at der i den Umstændighed, at der har været Driftighed nok til at stille et Forslag, som det af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds sidst stillede, ligger en Opfordring for mig til at søge yderligere at gøre min ærede fraværende Collegas og min egen Mening klar. Den er jo ganske simpel, at vi holde fast paa to Ting: at Reformen skal skee og, — hvad der derfra ikke kan adskilles — hvorledes den skal skee. Vi ansee denne Reform for en stor og vigtig Sag; vi have udtalt, at vi finde den i sig selv hensigtsmæssig, men tillige, at vi ikke vilde kunne finde det forsvareligt at binde Regjeringen for en al-

deles ubestemt Tid, uden at det var klart, hvorledes Reformen skulde gaae for sig. Nu spørger jeg, er det tvethdigt? (Tscherning: Ja!). Ja, lad os nu tage et Exempel, siden den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds ikke forstaaer det. Lad os sætte, at en Mand vil sælge sin Gaard, vil saa den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds finde det rigtigt, at Manden forpligter sig til at sælge den, inden han veed, hvorledes han skal sælge den, paa hvilke Betingelser, det skal skee? At hugge disse to Ting fra hinanden: at Gaarden skal sælges, og hvorledes den skal sælges, kan den ærede Rigsdagsmand finde det rigtigt? (Tscherning: Ja!). . . Ja, den ærede Rigsdagsmand holder paa sin tidligere Fortolkning, at Salget af Gaarden her ikke passer; det var dermed, han slog mig ned. Men lad os da tage et andet Exempel. Den ærede Rigsdagsmand sagde forleden, at han var gift og havde 5 Børn, sæt at han ikke var gift, men havde besluttet at ville indlade sig i Ægteskab; vilde da den ærede Rigsdagsmand sige: jeg vil gifte mig, men det maa overlades til en Anden at bestemme, med hvem jeg skal gifte mig. Er det naturligt at adskille de to Ting fra hinanden, at han vil gifte sig, og med hvem han vil gifte sig (Tscherning: det hænger ikke godt sammen). Jo, det hænger ret godt sammen. Der kunde være Spørgsmaal om Een paa 18 Aar, der kunde ogsaa være Spørgsmaal om Een paa 70 Aar, og uagtet den ærede Rigsdagsmand havde fast besluttet at indlade sig i Ægteskab, kunde det dog gjøre en Forskjel, om han skulde tage hende paa de 70 Aar istedetfor hende paa de 18 Aar; Hensynet til hvem den ærede Rigsdagsmand skulde ægte, Hensynet til, om han fik en blid, søielig, uskyldig Pige eller En, der satte hans Dine i Fare; han kunde have stor lyst til at indlade sig i Ægteskab, men naar han ikke vidste, hvem han fik, saa kunde det dog være, at han som en fornuftig Mand kunde faae store Betæneligheder.